

РЕШЕНИЕ

№ 593

гр. София, 03.02.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 10 състав, в публично заседание на 29.01.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Камелия Стоянова

при участието на секретаря Теменужка Стоименова и при участието на прокурора Милен Ютеров, като разгледа дело номер **6658** по описа за **2019** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 10а, ал. 1 от Закона за чужденците в Република България, във връзка с чл. 145 и сл. от АПК.

Образувано е по жалба от А. К., гражданин на Черна Гора срещу отказ № TGD 1800081 от 10.04.2019 г. за издаване на виза по чл. 9а, ал. 2, т. 4 от Закона за чужденците в Република България – виза вид „D” за дългосрочно пребиваване в Република България, издаден от служител в консулската служба на Република България в П., Черна Гора на 16.04.2019 г.

В жалбата се поддържа, че отказът е издаден в противоречие с материалноправни разпоредби и при нарушаване на административно производствените правила при издаването му – отменителни основания по чл. 146, т. 3 и т. 4 от АПК. Иска се отмяната на постановения отказ.

Ответникът изразява становище за неоснователност на жалбата.

Съдът, като обсъди становищата на страните и доказателствата по делото, и направи проверка на основание чл. 168, ал. 1 от АПК на законосъобразността на оспорената административна заповед и на посочените в жалбата основания по чл. 146, т. 3 и т. 4 от АПК, приема за установени следните обстоятелства по делото:

Със заявление № TGD 1800081/19.11.2018 г. А. К., гражданин на Черна Гора е направил искане за издаване на виза категория „D” за дългосрочно пребиваване в Република България за срок до 180 дни. Заявлението е подадено в консулската служба на Република България в П., Черна Гора. Към заявлението е било приложено удостоверение за сключен граждански брак между А. К. и Х. С. М. от 09.08.2018 г. По

направеното заявление за издаване на българска виза се е произнесъл компетентният за това орган, който е постановил и обжалвания в производството пред настоящата инстанция отказ за издаване на виза. Като правно основание за отказа е посочено това по чл. 10, ал. 1, т. 17 от Закона за чужденците в Република България, с посочването, че при извършената проверка е установено, че на адреса не живее никой, съпругата на апликанта дава противоречиви сведения за съпруга си и неясни отговори, което е било установено от проведеното интервю, бракът е фиктивен, като е сключен единствено с цел заобикаляне на правните норми, уреждащи статута на чужденците в Република България, като по този начин чужденецът не може да докаже по достоверен начин целта на пребиваването в страната.

При така установената фактическа обстановка съдът прави следните правни изводи:

В съответствие с чл. 152, ал. 1 от АПК жалбата е подадена чрез административния орган, издал оспорения акт, същата е подадена в преклузивния срок по чл. 149, ал. 1 от АПК, подадена е от надлежна страна по чл. 147, ал. 1 от АПК, срещу подлежащ на оспорване административен акт (в тази връзка съдът съобразява мотивите, съдържащи се в определение № 17399/18.12.2019 г. на Върховния административен съд по адм.д. № 14117/2019 г., които са задължителни за тази съдебна инстанция) и е допустима. По същество, същата е неоснователна по следните съображения:

В съответствие с чл. 168, ал. 1 от АПК съдът не се ограничава само с обсъждане на основанията, посочени от оспорващия, а е длъжен въз основа на представените от страните доказателства да провери законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146, което предполага произнасяне по въпроса относно издаването на оспорваната заповед от компетентен орган. В процесния случай отказът е издаден от консулската служба на Република България в П., Черна гора, поради което изискването за компетентност не е нарушено. Съгласно чл. 9г, ал. 1 от Закона за чужденците в Република България оправомощените от ръководителя на съответната структура длъжностни лица в Министерството на външните работи, в дипломатическите и консулските представителства на Република България в чужбина и в органите за граничен контрол могат да вземат решения за издаване, за отказ за издаване, за анулиране и отмяна на визи, а в службите за административен контрол на чужденците – за анулиране и отмяна на визи, при условия и по ред, определени с наредбата по чл. 9е, ал. 1. Като доказателство по спора е представена заповед № 95-00-254/03.10.2011 г. на министъра на външните работи, съгласно т. 3 от която се възлага на ръководителите на дипломатическите и консулските представителства на Република България да определят консулските длъжностни лица в съответното представителство, които да съставят, подписват и връчват на заинтересованите лица формулярите по образец съгласно приложение № 7 към чл. 34, ал. 1 и приложение № 8 към чл. 34, ал. 2 от Наредбата за условията и реда за издаване на визи и определяне на визовия режим за уведомление и обосновка на отказ за издаване на виза, анулиране или отмяна на виза. Като доказателство по спора е представена и заповед № 14/05.02.2019 г., издадена от посланика на Република България в П., Черна Гора за упълномощаване на служител в консулската служба в посолството, който да когото да съставят, подписват и връчват на заинтересованите лица формулярите по образец съгласно приложение № 7 към чл. 34, ал. 1 и приложение № 8 към чл. 34, ал. 2 от Наредбата за условията и реда за издаване на визи и определяне на визовия режим за уведомление и обосновка на отказ за издаване на виза, анулиране или отмяна на виза. При съобразяване на тези доказателства следва

извода за издаване на обжалвания акт от компетентен орган и липсата на основание за отмяна на същия като незаконосъобразен на основание чл. 146, т. 1 от АПК.

В съответствие с чл. 168, ал. 1 от АПК съдът дължи произнасяне и по въпроса относно обстоятелството на издаване на процесния отказ в съответствие с административно производствените правила. Обжалваният отказ е издаден при спазване на административно производствените правила. Съгласно чл. 1, т. 4 от Инструкция № КОВ-04-02-351 от 15.08.2013 г. за условията и реда за съгласуване на заявленията за издаване на визи с тази инструкция се уреждат условията и редът за съгласуване на приети заявления за издаване на визи за дългосрочно пребиваване (вид "Д") по чл. 15, ал. 1 от Закона за чужденците в Република България. В процесния случай искането е било именно за издаването на подобен вид виза. Процедурата по съгласуване на молби за визи по чл. 15, ал. 1 от Закона за чужденците в Република България е регламентирана в глава пета от инструкцията. От събраните по делото доказателства се установява спазването на посочената процедура. Съгласно чл. 20 от инструкцията консулските длъжностни лица издават или отказват издаване на виза за дългосрочно пребиваване след разрешение от ДКО въз основа на съвместното становище на ДМ – МВР, и ДАНС. От събраните по делото доказателства (писмо рег. № М-9928 на заместник-председателя на Държавната агенция „Национална сигурност“) се установява наличието на издадено становище. При съобразяване на тези доказателства следва извода, че обжалваният административен акт не може да се определи като незаконосъобразен на основание чл. 146, т. 3 от АПК.

Отказът за издаване на виза е съобразен и с приложимите за това норми от Закона за чужденците в Република България. В чл. 10, ал. 1 от Закона за чужденците в Република България са посочени случаите, в които са отказва издаването на виза, като сред тях е и основанията по чл. 10, ал. 1, т. 17, а именно когато лицето не докаже достоверно целта и условията на заявеното пребиваване или транзитно преминаване, или летищен транзит. Законът за чужденците в Република България не съдържа разпоредби, които да въвеждат задължение на компетентните за това органи да издават дългосрочна виза на граждани на трети страни. Така, макар и глава II от закона действително да е озаглавена „Влизане и летищен транзит“, съдържащите се в нея разпоредби изобщо не разглеждат въпроса дали съществува право на издаване на виза, а се отнасят по-скоро до условията за определяне на срока на валидност или на продължителността на престоя, условията, при които се издава съответната виза. Освен това в същата глава II се съдържа член 9б, съгласно който виза се издава под формата на единен визов стикер по образец на Европейския съюз и е валидна само с редовния документ за задгранично пътуване или друг заместващ го документ, в който или към който е положена. Така, що се отнася до изричния текст на закона, няма обстоятелства, които да дават основание да се заключи, че волята на законодателя е била изрично да утвърди субективно право на издаване на дългосрочна виза за кандидатите, граждани на трети страни. В една толкова чувствителна област като тази обаче не може да се задоволим с тезата, съгласно която този законодател се е задоволил само с мълчаливо утвърждаване. Независимо от това не бива да се забравя много високата степен на чувствителност, която въпросът за издаване на визи на граждани на трети страни има за държавите членки. Всъщност съществува принцип на международното право, известен като една от характерните прояви на държавния суверенитет, съгласно който държавите имат право да контролират влизането на тяхна територия на лица, които не са техни граждани. Макар и обаче държавите членки

очевидно да са се съгласили да се откажат от прилагането на такъв принцип по отношение на европейските граждани, чиято свобода на движение е гарантирана с „основната конституционна харта“ на Съюза, положението изглежда в много по-малка степен очевидно по отношение на достъпа до териториите на държавите членки на граждани на трети страни, още повече когато липсва позоваване на каквато и да било тясна семейна връзка с гражданин на Съюза. Във всички случаи от актовете на вторичното право следва, че визата не се схваща като право, а по-скоро като задължение, наложено на желаещите да пребивават краткосрочно на територията на държава членка, тоест като предварително изискване за влизане на територията на Съюза. Така Регламент № 539/2001 определя визата като разрешение, което е издадено от държава членка, или, взето от държава членка решение, което се изисква с оглед на влизане в тази държава членка с намерение за престой за общ период от не повече от три месеца. Кодексът на шенгенските граници не схваща визите по по-различен начин. Колкото до Визовия кодекс, в него никъде не се посочва изрично, че съществува право на издаване на виза, а напротив — неколккратно се припомня, че това е задължение, което е възложено на гражданите на засегнатите трети страни и също се определя визата като разрешение, издадено от държава членка. Фактът, че визата се разглежда като задължение, наложено на жителите на засегнатите трети страни, а не като право, се обяснява по-специално с присъщата функция на визата. Последната, схващана като предварително разрешение за влизане на дадена територия, е инструмент за контрол на влизанията и следователно на миграционните потоци, също както би могла да се окаже инструмент на външната политика и на политиката на сигурността. С предприетите действия на равнището на Съюза в областта на визите обаче се преследва ясно по-скоро защитна цел, а именно — борба срещу нелегалната имиграция, с други думи, избягване на възможността дадена държава членка да приеме визова политика, като е станало общоизвестно, че тя е по-благоприятна за кандидатите, тъй като подобна политика би представлявала потенциален риск за дестабилизация на Ш. пространство поради липсата на граничен контрол по вътрешните граници. Именно поради тази причина Законът за чужденците в Република България въвежда задължение за отказ на виза, когато не са изпълнени изискваните условия от кандидата. Всъщност Съдът на Европейския съюз вече е постановил, че автоматичният отказ, изискван от държавите — страни по Конвенцията за прилагане на Ш. споразумение в случай на неспазване от страна на кандидата на условията за влизане, е „израз на принципа на сътрудничество между договарящите държави, който е в основата на достиженията на правото от Ш. и е необходим за функционирането на система за интегрирано управление, което гарантира високо и единно равнище на контрол и наблюдение като следствие от свободното преминаване на границите в рамките на Ш. пространство“. Съобразени с фактическата обстановка, установена по този спор, изводите на административния орган за отказ за издаване на виза са законосъобразни. В процесния случай отказът е постановен на основание чл. 10, ал. 1, т. 17 от Закона за чужденците в Република България – лицето не докаже достоверно целта и условията на заявеното пребиваване или транзитно преминаване, или летищен транзит. Изводите си административният орган е обосновал с обстоятелството, че при извършената проверка е установено, че на адреса не живее никой, съпругата на апликанта дава противоречиви сведения за съпруга си и неясни отговори, което е било установено от проведеното интервю, бракът е фиктивен, като е сключен единствено с цел заобикаляне на правните норми,

уреждащи статута на чужденците в Република България, като по този начин чужденецът не може да докаже по достоверен начин целта на пребиваването в страната. Като доказателство по спора е представена докладна записка относно извършена проверка във връзка с искане за издаване на виза на чуждия гражданин А. К.. В докладната записка се документира извършена проверка от служители от група „Миграция“ от областната дирекция на МВР [населено място], като проверката е била извършена на адреса, деклариран като адрес на съпругата на чужденеца в [населено място], [улица], вх. А, ет. 2, ап. 3. От съдържанието на докладната записка се установява, че лицето, посочено като съпруга на чужденеца, а именно Х. С. М. не е била открита на адреса. Проведен е бил разговор с М. И. Р., живуща в [населено място], [улица], вх. А, ет. 2, ап. 2, която е заявила, че е съсед на Х. С. М., но не знае тя да е омъжена и не познава чуждия гражданин А. К.. От направената справка в А. МВР за пътуване на лице чужд гражданин е установено, че А. К. и неговата съпруга Х. С. М. нямат съвместни отразени влизания и излизания от територията на Република България за периода от 01.01.2017 г. до 07.01.2019 г. Като доказателство по спора е представено и съдържанието на интервюто, проведено с Х. С. М. на 08.01.2019 г. От съдържанието на интервюто се установява, че Х. С. М. не познава роднините на своя съпруг, не знае къде живеят, не знае къде живее нейният съпруг в Черна Гора, на знае както работи съпругът ѝ, не знае неговият телефонен номер, не знае какво образование има нейният съпруг. В края на интервюто Х. С. М. посочва, че съпругът ѝ иска да получи виза за пребиваване в Република България, след което, ако получи български документ за самоличност ще замине за Н., за да живее и работи там. От така представените доказателства и от съдържанието на интервюто несъмнено се установява обстоятелството, че бракът е фиктивен и сключен единствено с цел заобикаляне на правните норми уреждащи статута на чужденците в Република България, като по този начин се обоснова и и извода за законосъобразност на обжалвания отказ.

От страна на ответника не е направено искане за присъждане на разноски, поради което разноски не се присъждат.

Като съобрази направените фактически и правни изводи, съдът и на основание чл. 172, ал. 2, предложение последно от АПК

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на А. К., гражданин на Черна Гора срещу отказ № TGD 1800081 от 10.04.2019 г. за издаване на виза по чл. 9а, ал. 2, т. 4 от Закона за чужденците в Република България – виза вид „D” за дългосрочно пребиваване в Република България, издаден от служител в консулската служба на Република България в П., Черна Гора на 10.04.2019 г., като неоснователна.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба в 14-дневен срок от съобщаването му пред Върховния административен съд, с връчване на преписи за страните по чл. 138 от АПК.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ

